

tidligere Forsikringsseksfaber maa holdes ganske for sig, som det jo ogsaa har været betinget i Loven af 1870, og jeg skjøner ikke rettere, end at det Overstud, der den Gang var til Stede, med de paaløbne Rente og Rentens Rente ganske naturlig maa betragtes paa en anden Maade end det senere indvundne Overstud og snarere betragtes som et Stykke Statsformue, der indtil videre er overladt Livrenteselskabet til Garantifond. Det forekommer mig, at den ærede Taler har fuldstændig Ret i, at dette Overstud fra 1871 med paaløbne Renter og Rentens Rente maa trækkes fra, saa bliver der ganske vist endnu tilbage et Beløb af 8 Millioner, og det er af disse 8 Millioner, at man foreslaar uddelt som Bonus de 4. Det vil sige: 8 Millioner kunne antages at være indvundne ved Virksomheden efter 1871 dels ved de Indtegninger, der ere skete efter 1871, og dels ved de fra tidligere Anstalter i 1871 til de nuværende overførte Forsikringer; saaledes er det at forstaa. Naar man nu af disse 8 Millioner foreslaar uddelt de 4, kan man spørge: Hvorfra stamme de andre 4, der ikke ville komme til Uddeling? De stamme naturligvis for det Første derfra, at man har indvundet en ikke ubetydelig højere Rente i de forløbne Aar, og dernæst fra, at man ikke i Lovforslaget har foreslaaet uddelt Noget til de Afdøde, til de allerede udløbne Forsikringer. Derfra hidrører altsaa Forskjellen mellem de ved Virksomheden efter 1871 indvundne 8 Millioner og de ca. 4 Millioner, der nu foreslaas uddelte. Det forekommer mig at være meget forstandigt, at vi kun bestjæftige os med de i Kraft værende Forsikringer, og det forekommer mig at være ligesaa forstandigt, at vi ikke uddeler som Bonus Noget af det, der er indvundet ved den højere Rente. Jeg skjøner ikke rettere, end at, naar man sætter Pris paa en vis Stabilitet i disse Forhold, maa man absolut gaa ud fra en Gjennemsnitsrente, man maa sige som saa: I een Periode er Renten højere, det, der indvindes derved, regner man paa, skal dække igjennem i en anden Periode, hvor Renten bliver lavere. Nu er det jo et rent Tilfælde, at vi ere begyndte med en Periode med højere Rente, og det kan paa ingen Maade foranledige mig til at slippe dette Beløb ud af Hænde til Dækning for Tab, der kan fremkomme i den mindre gunstige Periode. Det, at denne Periode har været af længere Varighed, har været 15 Aar, siger aldeles ikke Noget; thi efter den kunde der jo følge en lige saa lang Periode med en lavere Rentefod, og hvor der altsaa vilde medgaa et tilsvarende Beløb til at dække den for lave Rente.

En anden Tanke, der er kommen frem, er den, at man allerede nu skulde fastsætte, hvorledes man i Fremtiden vilde forholde sig med lignende Bonusuddelinger. Jeg tror, at naar man vil forsøge paa videre at gennemføre denne Tanke, vil man komme til Erkjendelse af, at der ikke vil opnaas noget væsentligt Mere for Interessenterne end den mere end rimelige Udsigt, de ville have, naar, vel at mærke dette er vedtaget, til, at en lignende Fordeling nødvendigvis vil komme til at gjentage sig periodisk. Men om det netop bliver hvert 5te Aar, eller om man skal indskrænke sig til hvert tiende Aar eller saa, det tror jeg i Virkeligheden ikke det vil være hensigtsmæssigt at tage Bestemmelser om, endnu mindre om de særlige Regler for Fordelingen. De Regler, der her foreligge, ere fremkomne efter en nøie Overveelse af samtlige de nu tilstedeværende Forhold og med skyldigt Tilbageblik paa den forløbne Periode. Men skulle vi virkelig tro os i Stand til ved Siden af at træffe fornuftige Bestemmelser om Tilbagebetaling for den svundne Periode, saa ogsaa at fastsætte fornuftigere Regler for fremtidige Fordelinger end dem, man til den Tid, Fordelingen skal finde Sted, kan affatte? Det tror jeg ikke. Jeg anser det for ligefrem givet, at, naar Opgjørelsen for 1885 fører til Bonusfordeling, saa ville ogsaa de fremtidige Opgjørelser føre til nye Bonusfordelinger, naar vel at mærke Forholdene ere de samme. Vedtog man nu, at der skulde finde en Bonusfordeling Sted om 5 Aar, naar f. Ex. Forholdet var det, at Gjenstanden for Bonus efter Opgjørelsen til den Tid var meget ubetydelig, saa vilde det jo egentlig være urimeligt, forekommer det mig.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgstreds (Scharling) fremtom med en anden Tanke, og det var, at Staten foruden at garantere sin egen Livrente- og Forsørgelsesanstalt skulde kontrollere lignende private Anstalter. Jeg tror, at det vilde føre ganske overordentlig vidt, og jeg tror, det vilde være noget vanskeligt at bestemme Grænsen, hvor Statens Kontrol for Fremtiden skulde høre op. Skulde Staten kontrollere Anstalter af lignende Bestaenhed som dem — vi have jo andre her i Landet — ser jeg derhos ikke rettere, end at en saadan Statskontrol ogsaa vilde medføre et indirekte Ansvar, om det end ikke var utrykkelig bestemt. Naar inget andre saadanne Anstalter maatte bestaa her end de, der havde faaet Statens Stempel for at være paalidelige, saa ser jeg ikke rettere, end, at dersom der ikke desmindre hændte dem det menneskelige, at de viste sig upaalidelige,